

ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

Αρ. Έφεσης 2/97

Ενώπιον - κ ΡΑΛΛΗ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ-Προέδρου
κ ΞΕΝΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ-Αντιπροέδρου
κ ΤΑΣΣΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ-Μέλους
κ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗ-Μέλους

Μεταξύ -

ΠΕΤΡΟΥ ΗΛΙΑ - Χειροσφαιριστή

Εφεσεύοντος

και

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΙΑΙΤΗΣΙΑΣ Κ.Ο.Χ.

Εφεσίβλητης

29 Μαΐου 1997

Για τον Εφεσεύοντα - κ Αλέξανδρος Παναγιώτου, δικηγόρος

Για την Εφεσίβλητη - κ Σωτήρης Σταυρινού, δικηγόρος

Το μέλος της ΑΔΕΑ κ Τάσσος Παπαδόπουλος διαφωνεί με την
απόφαση της πλειοψηφίας και εκδίδει χωριστή απόφαση

ΑΠΟΦΑΣΗ

Εκτός από την έκφραση της διαφωνίας μου που αναφέρω στη συνέχεια, συμφωνώ με όλα τα ευρήματα πάνω στα γεγονότα και τα πορίσματα της ΑΔΕΑ που αναφέρονται στην Απόφαση της πλειοψηφίας στις σελίδες από 1 μέχρι 4

Η διαφωνία μου εστιάζεται στην ερμηνεία του άρθρου 26(5)(β) του Καταστατικού που προνοεί:-

“(β) Κάθε υπόθεση πρέπει να δικάζεται από την Δ.Ε. μέσα σε 15 μέρες από την ημερομηνία της παραπομπής της σ’ αυτή”.

Δεν συμφωνώ ότι η πιο πάνω πρόνοια του Καταστατικού που ορίζει προθεσμία “εκδίκασης” σε 15 μέρες είναι διατακτική με την έννοια ότι η πάροδος των 15 ημερών είναι αρκετό στοιχείο, από μόνο του, για να αφαιρέσει τη δικαιοδοσία από τη Δικαστική Επιτροπή. Ειδικότερα εφόσο η Δικαστική Επιτροπή είναι διοικητικό όργανο.

Το θέμα της δικαιοδοσίας είναι ουσιαστικό και το θέμα της χρονικής περιόδου, στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι διαδικαστικό. Δεν συμφωνώ ότι κάτω από τις περιστάσεις, διαδικαστική πρόνοια μπορεί να αφαιρέσει την ουσιαστική δικαιοδοσία της Δ.Ε., ειδικότερα ενόψει της δήλωσης του Προέδρου της Δ.Ε. ότι “ενημερώθηκε ο ίδιος μέσα στις χρονικές προθεσμίες που καθορίζονται από το Καταστατικό”.

Υπάρχει νομολογία του Ανώτατου Δικαστηρίου της Κυπριακής Δημοκρατίας ότι ο καθορισμός χρονικής περιόδου για άσκηση ενός δικαιώματος του πολίτη, ιδιαίτερα δικαιώματος ακρόασης από Δικαστήριο, η “χρονική προθεσμία” δεν δημιουργεί “δίκαιο”, αλλά συνιστά ενδεικτική διαδικαστική πρόνοια. Τέτοιου είδους προθεσμία είναι επιτακτική και δεσμευτική για τον διοικούμενο, δηλαδή αυτόν που υποβάλλει την αίτηση ή ένσταση αλλά όχι για την “Διοίκηση”, στην προκείμενη περίπτωση για την Δικαστική Επιτροπή.

Από την πληθώρα των σχετικών αποφάσεων του Ανώτατου Δικαστηρίου πάνω στο θέμα, αναφέρω μόνο τις υποθέσεις:-

(1987) 3 C.L.R. σελ.1189

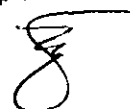
Δημοκρατία νς Κυριάκου Κυριάκου

και την Απόφαση της Ολομέλειας (Δευτεροβάθμια Διαδικασία) στην υπόθεση:-

Ανδρέας Χατζηδάς νς Κυπριακής Δημοκρατίας (1989) 3 C.L.R. σελ.1,
Έφεση αρ.606.

Στη πιο πάνω Έφεση 606, ο Δικαστής κ.Πικής που εξέδωσε την απόφαση της Ολομέλειας, αναφέρει τα πιο κάτω σχετικά με “χρονικές προθεσμίες”:

“Ανεξάρτητα από την εγκυρότητα της εισήγησης ότι δεν τηρήθηκαν οι σχετικές χρονικές προθεσμίες, πρέπει να τονιστεί ότι οι προθεσμίες που τάσσονται από διοικητικούς νόμους ή κανονισμούς θεωρούνται κατά

κανόνα ενδεικτικές, χαρακτήρα τον οποίο διατηρούν εφόσο δεν ορίζεται ρητά ότι είναι ανατρεπτικές. Η αρχή αυτή ακολουθήθηκε και επεξηγήθηκε στην υπόθεση Tiggiridou v. Republic (5) [(1987) 3 C.L.R., 1181]

Πρόσθετα, σχετικά με τα συγκεκριμένα γεγονότα της υπόθεσης, επισημαίνω ότι ο αγώνας διεξήχθη στις 28/11/1996, η υπόθεση παραπέμφθηκε για εκδίκαση μέσα σε οκτώ μέρες, ο Πρόεδρος της Δικαστικής Επιτροπής ενημερώθηκε στις αρχές Δεκεμβρίου 1996 (μέσα στις καθοριζόμενες προθεσμίες) και τελική εκδίκαση και έκδοση απόφασης έγινε στις 21/1/1997, λόγω των κωλυμάτων που ανέφερε ο Πρόεδρος της Δ.Ε. και που εγώ βρίσκω λογικά και αιτιολογημένα.

Εν πάση περιπτώσει, δεν βρίσκω ότι παράλογα μεσολάβησε η καθυστέρηση ή ότι αυτή η καθυστέρηση, υπό τις περιστάσεις ήταν παράλογη ή αδικαιολόγητη ή και ότι η καθυστέρηση επηρέασε σημαντικά ή με οποιοδήποτε τρόπο τα δικαιώματα του Εφεσείοντα.

Χωρίς να προχωρώ στον καθορισμό γενικού κανόνα δεν συμφωνώ ότι ο Εφεσείων, με βάση τα γεγονότα αυτής της περίπτωσης, έχει υποστεί άρνηση ή δυσμενή επηρεασμό των δικαιωμάτων του, λόγω της υπέρβασης των χρονικών περιθωρίων που θέτει το Καταστατικό για τους λόγους που αναφέρει η Δ.Ε. Αν η περίοδος καθυστέρησης ήταν μεγαλύτερη ή αναιτιολόγητη ή αν τέτοια καθυστέρηση επηρέαζε τα νομικά δικαιώματα του Εφεσείοντος, πιθανώς, η απόφαση μου να ήταν διαφορετική. Δεν υπάρχει ενώπιον μας τέτοια μαρτυρία.

Το δεύτερο σημείο που εγείρεται και πάνω στο οποίο επίσης βασίζω την απόφαση διαφωνίας μου, αφορά την ερμηνεία της φράσης που βρίσκεται στο εδάφιο 26(5)(β) του σχετικού άρθρου “Κάθε υπόθεση πρέπει να δικάζεται”.

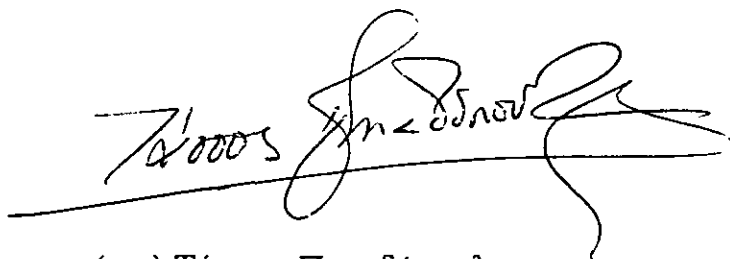
Η φράση “πρέπει να δικάζεται” δεν είναι ταυτόσημη ούτε έχει την ίδια ερμηνεία και νομικό αποτέλεσμα με τη φράση “πρέπει να εκδίδεται απόφαση”.

Έχω την άποψη και έτσι αποφασίζω, ότι η σωστή ερμηνεία του όρου “πρέπει να δικάζεται” είναι ότι αρκεί η έναρξη της εκδίκασης. Ακόμα και αν υποθεθεί ότι “εκδίκαση” σημαίνει την ακροαματική διαδικασία, δηλαδή έναρξη και συμπλήρωση της, με κανένα τρόπο αυτή η ερμηνεία δεν μπορεί να επεκταθεί σε ερμηνεία αυτής της πρόνοιας σε σημείο που να σημαίνει ότι η ακροαματική διαδικασία πρέπει να συμπληρωθεί σε 15 μέρες (για παράδειγμα, τί γίνεται αν μάρτυρας λείπει στο εξωτερικό για πάνω από 15 μέρες;) ή και που να σημαίνει ότι αυτή η πρόνοια συνεπάγεται επιτακτική διάταξη για τα μέλη της Δ.Ε να εκδόσουν απόφαση τους, μέσα σε 15 μέρες. Κάτι τέτοιο θα συνεπαγόταν απαράδεκτο περιορισμό των δικαιωμάτων, εξουσιών και διακριτικής εξουσίας της Δ.Ε, πράγμα που θα ήταν αντίθετο με την αρχή της ανεξαρτησίας κάθε Δικαστικής Εξουσίας

Ειδικότερα, όταν δεν υπάρχει μαρτυρία ότι η καθυστέρηση που παρουσιάστηκε για την “εκδίκαση” της υπόθεσης συνεπάγεται οποιοδήποτε ζημιογόνο ή δυσμενή επηρεασμό των συμφερόντων των μερών

Για όλους τους πιο πάνω λόγους, αποφασίζω ότι η Έφεση απορρίπτεται, επικυρώνεται η σχετική απόφαση της Δικαστικής Επιτροπής και το παράβολο που κατέθεσε ο Εφεσείων κατάσχεται.

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'Tassos Papadopoulos', written over a horizontal line.

(υπ.) Τάσος Παπαδόπουλος

Μέλος της ΑΔΕΑ

ΤΠ/μπ/σμ

ΤΡΜΡ0020